

บทที่ 1 : พะแพง เราเป็นเพื่อนรักกัน

ว้อดกำซอต บี้บมะนาวนิดหน้อย เพลง EDM การส่งสายตาให้ใครคนหนึ่งในโตะถัดไปโดยไม่สนใจว่าเขามากับแฟนหรือไม่ กระบองสั้นจนเกือบเห็นชั้นในลายลูกไม้ และสุดท้ายอาจจะจบลงบนเตียง ไม่ว่าจะเพื่อนคนเดียวหรือนอนกับใคร

เหล่านี้คือสิ่งที่ฉันคุ้นเคยเป็นอย่างดี บางครั้งก็คุ้นยิ่งกว่าความรู้ในตำราเรียนเสียอีก

เรียกว่ามันคือชีวิตที่เป็นปกติของฉัน

ไม่มีใครรู้ว่าในชีวิตของนักศึกษาที่ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรมากไปกว่าชีวิตของตัวเอง จู่ๆ จะต้องมาพบเจอกับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง...จินตนาการไม่ได้และไม่ว่าจะหาหนทางให้หลุดพ้นมันอย่างไร ก็ดูจะเป็นเรื่องที่ยากเกินไปอยู่ดี

ฉันยังถามตัวเองอยู่ว่าชีวิตที่เคยปกตินั้น เปลี่ยนแปลงไปตอนไหน

อาจจะเปลี่ยนไปตั้งแต่เช้าวันนี้ก็เป็นได้

เช้าวันจันทร์ของคนอย่างฉันไม่ต่างอะไรจากนางฟ้าที่ตกจากสวรรค์อย่างแรง กระแทกลงบนพื้นจนปีกหัก เมื่อคืนฉันยังเป็นสาวแซ่บประจำร้าน

ที่ใครก็ต้องการเบอร์ วันนี้นักลับต้องจิกหัวตัวเองให้ลูกจากหมอนให้ได้ เพราะคาบเข้าของวิชาวิจัยที่ใช้วิธีส่งงานแทนการเช็คชื่อจำเป็นต้องเข้าจริง ๆ

อาเจียนเอาทุกอย่างที่มีอยู่ในท้องออกมาให้หมดเพื่อรีเซ็ตร่างกายใหม่ ชื่อขนมปังในเซเว่นกินแบบขอไปที แล้วตบท้ายด้วยชาน้ำผึ้งมะนาวแก้เมาค้าง นี่คือสูตรที่ฉันใช้แก้สถานการณ์ยามที่รู้ตัวดีว่าไม่น่ารอด... ถ้าไม่ทำ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ฉันก็นั่งหน้าห้องอยู่ในห้องเรียนเรียบร้อย ขอขอบคุณที่โลกนี้มีนวัตกรรมอย่างคัชชั่น ตบสองสามทีตอนนั่งแท็กซี่เข้ามาก็อยู่ได้ เขียนคิ้วอีกนิด อายแซ่ดิวเปลือยตาอีกหน่อย บัดแก้มพอให้เห็นว่าหน้าไม่ซีดจนเกินไปนัก แค่นี้ฉันก็รอดมาเรียนได้ อะไรนะ ถ้ามเรื่องสระผมหรือ... หยาบคายที่สุด

"แก..."

น้ำเสียงแผ่วเบาจนแทบหายไปกับสายลม ฉันที่กำลังหาวเกือบไม่ได้ยินว่าเพื่อนสนิทพูดว่าอะไร

ฉันหันหน้าไปทางเพื่อนพลางล้วงมือเข้าไปหยิบแท่งทินดีสีแดงเจือจางของ LANEIGE ขึ้นมาจากกระเป๋าสะพายสีดำใบเก่ง ตั้งใจจะเติมปากก่อนเริ่มเรียนคาบแรก แต่แล้วสีหน้าหวาดหวั่นของ 'ควีน' ก็ทำให้มือของฉันต้องหยุดชะงัก แซ่แข็งไว้ในกระเป๋านั้น

แม้กระทั่ง 'เกล' เพื่อนสาวอีกคนหนึ่งก็เงยหน้าจากจอโทรศัพท์ขึ้นมาจ้องมองควีนด้วยสายตาที่ประหลาดใจไม่แพ้กัน

เกลดูเด็กสุดในกลุ่มพวกเรา แต่ก็ถือว่าได้เปรียบที่สุด เพราะเกลสามารถแต่งตัวได้หลายแบบ ทั้งแบบน่ารักยามที่มามหาวิทยาลัยก็ได้ หรือจะเป็นแบบเปรี้ยวแซบยามที่ไปท่องราตรีด้วยกันก็ได้ เกลมักจะทำผมลอนม้วนๆ ลูกดูเป็นคนหูเรียบหูไฮโซ ตรงข้ามกับฉันโดยสิ้นเชิง

ควีนกับเกลเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่มัธยมแล้ว ส่วนฉันเพิ่งเจอสองคนนั้นเมื่อตอนเรียนมหาวิทยาลัยไม่นานนี้เอง ถึงอย่างนั้น พวกเราสามคนก็ตัวติดกันมาก ชนิดที่ถ้าเห็นฉันที่ไหนต้องเห็นควีนที่นั่น แต่ถ้าเห็นเกลที่ไหน อาจจะไม่เห็นฉันก็ได้นะ

ควีนดูเฉยเมยปกติตั้งแต่ตอนที่เราเจอกันหน้าห้องเรียนแล้ว แต่เพราะ

ฉันเอาแต่กระดกชาน้ำผึ้งมะนาวแก้วมาแฉังกี่เมื่อคืน เลยไม่ได้สนใจเธอมาก
ผมบลอนด์มีลอนลอนของควีนตลกปรกลงมาปิดแก้มเล็กน้อยเมื่อเธอก็มหันมา
โบหน้าที่เคยสดใส ผิวขาวอมชมพูเนียนที่ฉันเคยอิจฉาค่อยๆ ซีดจางจนเหมือน
จู่ๆ เธอก็เป็นโรคภัยขึ้นมา

"อะไร" ฉันที่ใครๆ ต่างก็บอกว่าพูดจาห้วนอยู่แล้ว ยิ่งพูดห้วนจนเหมือน
ดูเพื่อน แต่จริงๆ นั่นคือคำถาม

ควีนยิ้มปาก กลืนน้ำลายจนดูเหมือนจะกลืนก้อนอะไรสักอย่างเสียมากกว่า
แล้วจู่ๆ ดวงตากลมใสสีน้ำตาลอ่อนนั้นก็เงยขึ้นมาสบตาฉันกับเกล
"ฉันอยู่ที่นี่ต่อไปไม่ได้แล้ว"

ปกติแล้วคาบเรียนวิจัยจะต้องเรียนในห้องแล็บเซอร์ แต่บางครั้งเราก็ต้อง
มาเรียนภาคปฏิบัติเพื่อใช้โปรแกรมทำวิจัย จึงย้ายมาเรียนที่ห้องคอมพิวเตอร์
ที่แอร์หนาวชนิดแซ่พคนไม่เนาได้ อีกทั้งห้องยังกว้างใหญ่ นักศึกษาแต่ละคน
นั่งห่างกันไปจนแทบไม่มีใครได้ยินบทสนทนาของเรา

น้ำเสียงควีนสั้นจนฉันนึกว่าเธอหนาว แต่เปล่าเลย เธอกำลังกลัว กลัว
ที่จะพูดมันออกมา

"ทำไม มีอะไรหรือควีน" เกลเอ่ยถามด้วยเสียงที่นุ่มนวลและเป็นมิตร
กว่าฉันมาก

"ฉัน...ฉันอยู่ที่นี่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ฉันต้องหนีไปที่อื่น" ควีนหลับตาแน่น
เหมือนเพิ่งพูดเรื่องที่ยากยิ่งออกมา

ควีนคือชื่อที่ตั้งมาเพื่อผู้หญิงคนนี้โดยเฉพาะ เธอมีใบหน้าสวยเฉี่ยว
ดวงตาโตเรียวปลาย ยามที่จ้องมองใคร ถ้าอีกฝ่ายไม่ละสายไปตรงนั้นก็ต้อง
รู้สึกตกอยู่ในอำนาจจนยากจะกล้าสบตาตอบด้วย จมูกโด่งแบบที่ผู้หญิง
ส่วนใหญ่จะนำรูปไปให้หมอคัลยกรมดูเป็นเรเฟอเรนซ์ โบหน้าว่าสวยแล้ว
หุ่นเธอก็ดูดีไม่แพ้กัน ไม่ว่าจะป็นชุดนักศึกษาหรือชุดธรรมดา...หรือแม้ว่า
จะไม่ได้ใส่ชุดอะไรเลยก็ตาม

คุณลักษณะภายนอกที่บ่งบอกว่าผู้หญิงคนนี้สวยมาก คงไม่สามารถ
ทำให้คนเราเหมาะสมกับชื่อ 'ควีน' ได้ถ้าเราไม่ใช่ราชินีจริงๆ

แต่ควีนเหมาะสมแล้วที่จะชื่อควีน

ตามปกติแล้ว ท่าทางที่หวาดหวั่นแบบนั้นของควีนมักทำให้ฉันลั้งเล เพื่อนสนิทคนนี้มีกลิ่นอายกับความรู้สึกคนอื่นเสมอ บางครั้งเธอก็หัวเราะขึ้นมา ข้าขันในสีหน้าที่นิ่งกลัวของฉันหลังจากเพิ่งพูดอะไรที่น่ากลัวสุดๆ ออกมา ควีนชอบที่จะมองสีหน้าตกใจของคนอื่น และแม้ว่าอาจจะทำให้ฉันโกรธบ้าง แต่ฉันก็ให้อภัยที่เพื่อนมีนิสัยขี้เล่นเกินไปหน่อย

แต่ครั้งนี้คงไม่เป็นแบบนี้ ท่าทางของควีนดูเหมือนจะกลัวอะไรบางอย่างจริงๆ แววดตาที่สบตาค้นบอกให้รู้ว่าเรื่องที่พูดเป็นเรื่องจริงแค่ไหน

"แกพูดอะไรของแกว่าเนี่ย" ฉันที่เริ่มหงุดหงิดขึ้นเสียงขึ้นมากลั่นน้อย

"ถ้าวันหนึ่งฉันหายไป...พวกแกจะตามหาฉันมั๊ย" สาวผมทองเอ่ยถามแทนคำตอบ และสายตาที่ปรายมาทางฉันสลับกับเกลก็ทำเอาหายใจไม่ทั่วท้อง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแอลกอฮอล์ที่ยังตกค้างในร่างกาย หรือเพราะสายตาคู่นั้นที่มันทำให้ฉันอึดอัด หายใจไม่ออกขึ้นมา

"แกว่าไปไหน" เกลถามกลับ มันเป็นเรื่องที่ฉันอยากรู้เหมือนกัน

"พวกแกจะตามหาฉันมั๊ย...ก็เราเป็นเพื่อนรักกัน"

ไม่มีคำตอบ มีแต่คำถามอีกครั้ง ฉันสบตากับเกลในทันทีอย่างไม่ตั้งใจ แต่เหมือนเราอ่านใจของอีกฝ่ายได้ ในใจฉันมีแต่คำถามมากกว่าคำตอบเสียอีก

"ถ้าแหหายไป ก็ต้องแจ้งความปะวะ" ฉันตอบไปอย่างไม่คิดอะไร แต่คิดเริ่มขมวดเข้าหากันแน่นกว่าเดิม

"และพวกฉันนี่แหละ คนไปแจ้ง"

ควีนอมยิ้มขึ้นมา อมยิ้มให้กับตัวเอง "ฉันจะบอกพวกแกว่าไม่ต้องตามหอรอกนะ เพราะถ้าฉันหายไปจริงๆ แสดงว่า...ฉันมีอีกหนึ่งชีวิตที่..."

เสียงประตูห้องเรียนดังขึ้น แล้วอาจารย์สุพลก็เดินเข้ามาพร้อมด้วยเอกสารการสอนในวันนี้ ฉันกับเกลหันไปมองอาจารย์พร้อมกัน ก่อนจะเบือนหน้ากลับมายังควีนเช่นเดิม

"เมื่อกี้พูดอะไรนะ" เกลถามแทนฉันอีกครั้ง คลับคล้ายคลับคลาว่าควีนพูดถึงอีกหนึ่งชีวิต...

แล้วจู่ๆ ควีนที่ก้มหน้าลงจนผมปรกปิดใบหน้าก็ตัวสั่นขึ้นมา เกลรีบ

จับไหล่เพื่อนสนิท พลันสาวสวยผมทองก็เงยหน้าขึ้นฉีกยิ้มกว้าง หัวเราะลั่น

"อ๊อ ฮ่าๆๆ หน้าพวกแกโคตรฮาเลย ซีดเป็นเผือกต้มเลยนะ จำไม่ได้หรือวะ วันนี้วันเอพริลฟูลส์ไง Happy April Fool's Day นะจ๊ะ" แล้วครี๊นก็หัวเราะต่อไป ทั้งที่ฉันและเกลยังคงค้างนิ่งอยู่กับที่ เราสองคนลอบมองหน้ากันอีกครั้ง ทั้งที่ฉันไม่ได้สนิทกับเกลเท่าไรหรอก แต่เมื่อเราตกอยู่ในฐานะเหยื่อของครี๊นด้วยกันทั้งคู่ จึงจำเป็นต้องสำรวจอีกฝ่ายว่าคิดเห็นยังง

"เกล แกจะร้องไห้แล้วอะ อีพะแพง แกก็เหมือนกัน ฉันล่ะอยากถ่ายรูปลูกเก็บไว้ โครตรตลก"

ฉันหันไปมองปฏิทินบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ เห็นเลข 1 ตัวโตๆ ของเดือน April แล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ลืมคิดเรื่องนี้ไปเสียสนิทเลย เมื่อคืนดีใจในฝันก็ตื่นแล้วแท้ๆ ว่าวันนี้ระวังโดนหลอก สงสัยจะมาค้างจนลืม

"สรุปว่าไม่ได้มีอะไรน่ากลัวหรอก ไซ้มี้ย" เกลที่ยังไม่แน่ใจถามขึ้นต่างจากฉันที่ก่อกลอกตามองบนเอือมระอาไปแล้ว

"ก็ใช่นะสิ เลิกแอบใส่ลึกลับทีเถอะ 'ไอ้ครี๊นมันก็แค่หลอกเราเท่านั้นแหละ' ฉันที่หงุดหงิดเลยพาลไปลงกับเกลแทน อีกฝ่ายเลยเงิบไป

"วันโกหกโง่จ๊ะ ฉันก็แค่อยากหามุกใหม่ไม่ให้ซ้ำกับปีที่แล้ว พวกแกจะได้จับไม่ได้ง" ฉันจำไม่ได้แล้วว่ามุกเหยๆ ของครี๊นปีที่แล้วคืออะไร แต่จำความรู้สึกที่ตัวเองถูกหลอกได้ ความรู้สึกที่ตัวเองตัวหดเล็กลงและเห็นคำว่า 'โง่' ใหญ่เท่าอาคารเรียน

"เฮ้อ อีนี้" ฉันเปรยไปแค่นั้น คร้านจะต่อว่าอะไรมาก ยังงครี๊นก็ไม่เปลี่ยนและก็เป็นอย่างที่คุณคิด เพื่อนสาวยักษ์ไหลเอียงใบหน้าซบกับไหล่ตัวเอง อมยิ้มจนเห็นลักยิ้มสบนแก้มขาว เหมือนเป็นนัยว่า...ก็ไม่รู้สินะ

"ฉันก็ว่าแล้ว อย่างแกจะหนีไปไหนทำไม เป็นครี๊นมันก็ตีจะตายแล้วนี่" ฉันพูดแค่นั้น แล้วจึงเปิดโปรแกรมขึ้นมาเตรียมตัวทำงานตามที่อาจารย์สั่งไว้บนโปรเจ็กเตอร์

ครี๊นเงิบอยู่นานจนฉันนึกว่าเธอไม่สนใจไปแล้ว แต่ที่ไหนได้ เพื่อนสาวของฉันกลับนั่งนิ่ง ดวงตาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างด้านนอก

"อ้อ เป็นครี๊นมันก็ตีจะตายแล้วนี่เนอะ" ครี๊นพูดเหมือนบอกรับตัวเอง

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม, โบสน

มากกว่า แต่ตอนนั้นฉันมีแต่สนใจงาน เลยไม่ได้ใส่ใจในสิ่งที่เพื่อนพูดมากนัก
ไม่รู้เลยว่ามันเป็นข้อสัญญาอะไร ไม่รู้สักนิดว่าเพื่อนสนิทคิดอะไรอยู่ คิดดู
อีกทีแล้ว ฉันอาจจะเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้เกิดเรื่องราวมากมายทั้งหมดนี้
โดยที่ไม่รู้ตัวก็ได้

"ทุกคน ทำจากโปรเจกต์ตัวเดิมที่ผมสั่งเมื่อครั้งที่แล้วนะ" อาจารย์สุพล
เอ่ยขึ้น แล้วฉันก็ต้องหยิบแฟลชไดรฟ์ในกระเป๋าออกมา เหลือบไปเห็นควีนแกะ
แฟลชไดรฟ์กำลังไขข้อมือที่คล้องข้อมือเธออยู่ ตัวสายเป็นสีดำดูเจ๋อวดีไม่น้อย
ควีนมักจะใส่กำไลอันนี้ร่วมกับกำไลข้อมือสายสีดำอีกหลายเส้น เลยดูเข้ากันดี
ฉันคิดว่าจะไปหาแบบนี้มาใช้บ้างสักอัน

แต่สายตาของควีนกลับทำให้ฉันต้องหยุดมอง แม้จะจับจ้องไปยัง
หน้าจอบคอมพิวเตอร์ แต่ฉันไม่ได้รู้สึกว่าคุณกำลังคิดเรื่องงานเลย ยอมรับเลยว่า
แม้กระทั่งตอนที่ทำหน้าที่เหมือนหรือครุ่นคิด ควีนก็ยังสวยมากอยู่ดี และถึงแม้
เรื่องที่เกิดขึ้นจะเป็นเรื่องโกหก แต่ในใจของฉันกลับรู้สึกนึกๆ ว่ามีเลี้ยวหนึ่ง
ที่ควีนคิดแบบนี้จริงๆ

จนเมื่อเพื่อนสาวหันหน้ามาหาฉันนั่นแหละ

"งานรอบนี้ยากจังเลยอะ แกทำให้ฉันเหนื่อยนะ เตียวฉันซื้อทินต์อันใหม่ให้"
ฉันถึงได้รู้สึกว่าเป็นห่วงเธอไปก็เท่านั้น ยังไงควีนก็คงไม่ไปไหนหรอก
จะไปไหนทำไม เป็นควีนมันก็ดีจะตายแล้วนี่นา

An honest enemy is better than a best friend who lies.

—— Vandi Tanko

ศัตรูที่ซื่อสัตย์ ก็ยังดีกว่าเพื่อนรักที่โกหก

ฉันเคยคิดว่าการได้มีใครสักคนที่เป็นเพื่อนสนิท คงทำให้ชีวิตมหาวิทยาลัย
สนุกได้ไม่ยาก แต่การได้ก้าวเข้ามาเป็นเพื่อนสนิทของควีนคือสิ่งที่เกินกว่า
ที่คิดไว้มาก พวกเขาสนุกด้วยกัน สนุกจริงๆ อย่างที่ฉันคิดว่าฉันคบกับใคร
ก็คงไม่สนุกเท่านี้

แต่พูดตามตรงเลยว่าความสนุกนั้น มันก็ต้องแลกมาด้วยความรู้สึก

หลายสิ่งอย่างเช่นกัน

"โอ๊ย จบแล้วสักที พวกแกมีเรียนต่อใช่ไหม จันฉันกลับก่อนนะ" ฉันทลุกขึ้น ยืนแล้วบิดขี้เกียจ ทันที่ที่ส่งงานครบทุกอย่างแล้ว ต้องทำให้ควีนด้วย ทำให้ตัวเองด้วย เลยเปลืองพลังงานฉันไปมากโข อยากกลับไปนอนสักตื่นหนึ่ง

"ของพวกเราไม่มีแล้ว อาจารย์เพิ่งส่งเมลมาบอกว่าแคนเชิลคลาส" เกลที่เพิ่งบิดอีเมลไปเปรยบอกฉันพลางเก็บของลงกระเป๋า ต่างจากควีนที่เอาแต่นั่งกดโทรศัพท์มานานมากแล้ว ตั้งแต่ตอนที่โยนงานให้ฉันทำ

"พะแพง วันนี้ที่ Hype ของหล่อมี่ Ladies Night ด้วยอะ" นิ้วเรียวกับเล็บอะคริลิกสีแดงยื่นโทรศัพท์มาให้ฉันดูหน้าจอ เพราะรู้ว่าฉันตื่นเต้นกับอะไรแบบนี้เป็นที่สุด

แต่ต้องไม่ใช่กับวันที่เมาค่างแบบนี้สิ

พอเห็นฉันทำหน้าบูเลี่ยน ควีนก็หรีตามองเหมือนกำลังลงใจฉันอยู่

"พี่ต้อมเจ้าของร้านเพิ่งหักมาชวนฉัน ไปด้วยกันสิ กินฟรีนะ"

"แต่ฉันเพิ่งอ้วกไปหมดพุงเมื่อเช้าเองนะ" ถึงจะพูดไปแบบนั้น แต่อีกใจก็เสียดายไม่น้อย ควีนไปร้านนี้บ่อยจนสนิทกับเจ้าของร้าน ฉันชอบเพลงร้านนี้ วงดนตรีสดก็ใช้ได้ บรรยากาศดีในร้านก็ดี ถ้าดื่มฟรียังนำไปใหญ่

"คนอย่างพะแพง เมาเจ็ดคืนติดยังทำมาแล้ว ออย่ามาอ้างเรื่องนี้กับฉันเลย" ควีนหัวเราะในลำคอ ทำเอาฉันชะงักไปนิดหน่อย คิดในใจว่ามันเกี่ยวกันที่ไหนล่ะ วันนี้ฉันก็แค่เหนื่อย อยากนอน แต่ครั้นจะเถียงต่อแล้ว ยังไงควีนก็ต้องลากฉันไปอยู่ดี

"โอเค แต่ขอกลับเร็วหน่อยนะ ่วง" พูดไปจันแหละ รู้ดีว่าคนอย่างควีน ถ้าตัวเองยังไม่กลับคนอื่นก็ห้ามกลับ

"จันอาจจะขอผ่านนะ" เกลลุกขึ้นสะพายกระเป๋า ทำเอาควีนมมปาก กระตุกไปเล็กน้อย

"โอ๊ะโอ้ กลัวคุณแพนจะว่าเธอ" ควีนยกมือขึ้นแตะปากด้วยท่าทางกระแฉะที่เจ้าตัวตั้งใจทำ ที่นั่งไขว่ห้างอยู่ กระดิกเท้าตัวเองไปมา

มีวูบหนึ่งที่สีหน้าเกลไม่คอยพอใจ ควีนคงไม่ทันเห็น แต่ฉันเห็น

"ทอยเขาไม่ได้หวงฉันขนาดนั้นหรอก"

"งั้นก็ไปสิ ถ้าไม่ได้กลัวทอยจริงๆ" พอเห็นควีนทำแบบนั้น ฉันเลยยืนมองมวญคู่นี้แทน สนุกดีเหมือนกันนะ

เกลย่นคิ้วเหมือนจะถามว่ามันเกี่ยวกันตรงไหน แต่หลังจากไตร่ตรองดูแล้วว่าถ้าคนอย่างควีนอยากให้เราทำอะไร เป็นเรื่องยากเหลือเกินที่เราจะปฏิเสธ ควีนจะมีกลเม็ดไม้ตายมาดักทางเราได้ในท้ายที่สุดทุกครั้ง ไม่ว่าจะหาเหตุผลกลใดมาได้ถึงกลับ มันจะกลายเป็นเพียงคำพูดที่ลอยหายไป ในท้ายที่สุด

"ไปเถอะนะเกล เตียวเราไปแต่งตัวที่บ้านแก่กัน ฉันกะจะนอนดูซีรีส์สักตอนด้วย" ควีนพูดเองเออเองจนเหมือนเป็นเจ้าของบ้านแล้วลุกขึ้นยืนเป็นอันจบการสนทนา ไม่ว่าจะเกลจะตอบอะไร แต่ดูเหมือนมันก็จะกลายเป็นการตอบตกลงไปแล้ว

ฉันนึกเสียดายให้อยู่บนที่นอนที่ตั้งใจจะกลับไปนอนขึ้นมา แต่ก็คิดว่าแอบไปจับที่บ้านเกลสักพักก็ได้ บ้านเกลเป็นบ้านหลังใหญ่ตามฐานะของสาวเจ้านั้นแหละ แค่อ่างรับแขกที่บ้านก็ใหญ่กว่าห้องพักในหอฉันแล้ว ไปพักที่นั่นก่อนก็น่าจะพอได้

เราสามคนเลยเดินออกมาจากห้องคอมพิวเตอร์ พูดคุยกันถึงเรื่องซีรีส์ที่ควีนดูค้างไว้ สิ่งหนึ่งที่พวกเราสามคนเหมือนกันตั้งแต่แรกคือการเป็นคอหนังคอซีรีส์ มันเลยทำให้มีเรื่องพูดคุยได้ไม่รู้จักจบ ควีนโบกมือเป็นสัญญาณให้เราเลี้ยวเข้าห้องน้ำทางขวาของอาคารก่อนไปลงลิฟต์ ฉันเดินตามไปพลางคิดว่าต้องกลับไปเอากระเป๋าเครื่องสำอางที่หอก่อนไปบ้านเกลดีมัย เพราะฉันก็ไม่ได้รู้สึกสนิทกับเกลมากพอที่จะขอยืมรองพื้นกับแป้งพัฟใช้ได้ ห้องน้ำฝั่งนี้ไม่ค่อยมีใครมาใช้งาน ตอนนี่เลยมีแค่พวกเราสามคน เกลเข้าไปห้องแรก ส่วนควีนเข้าอีกห้อง ในขณะที่ฉันกำลังสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองในกระจก เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น พอเห็นว่าเป็นชื่อโคริซวีนหน้าจอก็รีบปิดเสียงแล้วเดินออกจากห้องน้ำมา

ฉันเดินมาริมระเบียง ไกลจากห้องน้ำออกมาหน่อย แล้วกดรับโทรศัพท์อย่างไม่สบอารมณ์เท่าไรหรอก

"ว่าไงอาร์เจ"

"บี" เสียงปลายสายทำเอาฉันอยากจะอ้วกตรงนี้ "คืนนี้ไป Hype เหรอ"

"รู้ได้ไง" ฉันย่นคิ้ว เฟ็งตกลงกันเมื่อก็เองเนี่ยนะ

"ก็เมื่อคืนเราไป Hype มา และพี่ต่อมก็บอกว่าคืนนี้จะไปคืนนี้"

ฉันกะพริบตาทบทวนสิ่งที่เฟ็งได้ยิน เมื่อคืน...นั่นก็หมายความว่าคืนนี้ตั้งใจจะไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ไม่ใช่ว่าพี่ต่อมเฟ็งมาชวนวันนี้อย่างที่บอก

"ให้เราไปรับนะ เราอยากไปกับบี"

"ไม่ต้อง ถ้าฉันไปกับคืนก็แปลว่าฉันไปกับคืนไหน จะมารับทำไม"

"ก็รับทั้งบีทั้งคืนไหน" อีกฝ่ายยังไม่ลดละ ไม่แน่ใจเลยวาระหว่างถนน ยางมะตอยกับหน้านายนี้ อะไรหนากว่ากัน

"ไม่จำเป็น พวกฉันมีเท้า เดินไปเองได้ แค่นี้ละ" ฉันกดตัดสายอย่างหงุดหงิด อารเจียงคงโทรกลับมาอีกครั้ง ฉันรีบกดปิดเสียง เดินก้มหน้างุดมของโทรศัพท์ตรงไปยังห้องน้ำเพื่อจะบ่นกับคืนที่ว่าอารเจียงดันรู้เรื่องนี้แล้ว ต้องตามฉันไปที่ผับคืนนี้แน่ๆ

เพราะไม่ได้เฝ้าหน้ามองเลยไม่ทันเห็นใครบางคนที่กำลังเดินออกจากห้องน้ำชายมา เห็นแค่อะไรขาวๆ ตรงหน้า พอเงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าก็เลยชนเข้ากับไหล่ของอีกฝ่ายเข้าอย่างจัง

"อ๊ย ขอโทษค่ะ เบรกไม่ทัน" ด้วยความที่ยังไม่ได้มองให้ชัดๆ ว่าเป็นใครเลยขอโทษไปอย่างนั้น ฉันคลำหน้าผากตัวเอง คิดว่าโชคดีจังที่ยังไม่ทาปาก ไม่งั้นเสียนักศึกษาสี่ขวบตัวนั้นคงเลอะรอยลิปสติกฉันแน่ๆ

"ขอโทษด้วยครับ เจ็บตรง..." เสียงนั้นขาดหายไป เมื่อเห็นว่าฉันเป็นใครฉันเลยเงยหน้ามองชายหนุ่มตรงหน้า พลันหายสงสัยทันที เขารีบปิดปากลง เปลี่ยนเป็นใบหน้านิ่งเฉย หรีตามองฉันเหมือนฉันเป็นหมาจรจัดสกปรกๆ สักตัว

"เดินก็ดูทางมั้งนะ อย่ามัวแต่ดูโทรศัพท์" น้ำเสียงแข็งดั่งหินจนลึบไปแล้วว่าเป็นคนเดียวกันกับที่พูดขอโทษฉันเมื่อครู่นี้

ฉันอ้าปากค้าง มีนงในความคิดแต่ไม่ได้ของนายคนนี้ เขาสายหน้าแข็งๆ เชิดหน้าใสอย่างหยิ่งยโส แล้วจึงเดินผ่านฉันไป

ฉันไม่แปลกใจในท่าทางนี้หรอก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาทำแบบนี้กับฉัน

ก็เพราะเขาคือ...

"เอเธนส์หรือ" ควีนที่เดินออกมาจากห้องน้ำเอ่ยถามขึ้น ฉันรีบหันขวับไปหาควีน คนสุดท้ายในโลกที่อยากให้อะฉันอยู่กับตาคือควีน ไหง่ดันเป็นคนแรกที่ออกมาเจอเนี่ย

"อ้อ ใช่ ฉันแผลอชนเขานะ ไม่มีอะไรหรอก" รีบปฏิเสธไป "ไม่อยากพูดอะไรยาวกว่านี้ กลัวควีนจะมองว่ามีพิรุณ ฉันเดินผ่านควีนเข้าไปในห้องน้ำ แต่เมื่อเห็นควีนยังยืนอยู่ที่เดิมเลยอดหันไปถามไม่ได้

"เฮ้ โอเคมัยเนี่ย แคชชกัน ไม่มีอะไรหรอก"

"ไม่ได้ว่าอะไรแกเลย" ควีนหมุนตัวหันมาทางฉัน ยิ้มกว้าง แต่แววดตานั้นดูไม่ยิ้มตามเท่าไร

"ฉันไม่ได้คิดอะไรสักนิด เราสัญญากันแล้วไง เพื่อนกันต้องไม่แทงข้างหลังกัน"

"ยังกะจะแทงได้ แฟนเก่าแกมองฉันยังกะฉันเป็นจิ้งจกตุ๊กแก" ฉันถอนหายใจแล้วเดินนำหน้าควีนเข้าห้องน้ำไป เลยไม่ได้ดูว่าควีนมองตามฉันด้วยสายตาอย่างไรอยู่

"เออ แกดันไปบอกพี่ต้อมว่าฉันจะไป ใช้อาร์เจเลยรู้เรื่องเลย มันต้องตามเราไปที่ร้านคีนี่แน่" ฉันรีบเปลี่ยนเรื่องเพราะไม่อยากพูดเรื่องเดิมต่อเกลที่ยืนล้างมืออยู่เลยหันมาถาม

"อ้าว ทำไงอะ แกรำคาญเขามากไม่ใช่รีง"

"ก็มีทางเดียว ต้องแอบหมอนั่นไง" ฉันว่า แล้วจึงเดินไปจะเข้าห้องน้ำห้องแรกที่เกลเพิ่งเข้าเสร็จไป ควีนยังคงเงิบไม่ตอบอะไร ฉันเลยหันไปมองควีนอีกครั้ง เห็นว่าเพื่อนสาวยังคงคิดอะไรอยู่อีกรึเปล่า

"ไม่เป็นไร ฉันจะเป็นไม้กั้นหมา กั้นแก่ให้เอง" ควีนพูดแบบนั้น จึกยิ้มกว้าง เหมือนบอกฉันว่าไม่ได้คิดอะไรแล้วจริงๆ

"ฝากด้วยนะคะ คุณควีน" ฉันดีดนิ้วชี้ไปทางเพื่อนสาวพร้อมขยิบตาให้ แล้วจึงผลักประตูห้องน้ำเข้าไปด้านใน

พอปิดประตูห้องน้ำเล็กแล้ว ฉันก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความโล่งอก เพราะเพิ่งรอดพ้นจากสายตาจับผิดของเพื่อนสนิทตัวเองมาได้

วันนี้ที่ไม่เหมือนกับวันไหน เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเหตุการณ์ที่ฉันไม่มีวันลืม
ไปตลอดชีวิต

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)